

Prästfru på Sollerön i trettio år

En decemberdag 1982. Ett tunt gnistrande snötäcke ligger över prästgårds-
tomten när vi kör in på gården. Flyttbilen har inte kommit än och barnen
gör snöänglar i den nyfallna snön innan vi går in i vårt nya hem, Sollerö
prästgård.

Kerstin Häll, som arbetar på pastorsexpeditionen, tar emot oss och önskar
oss välkomna. Det är samma ingång till pastorsexpeditionen som till prästbo-
staden och dörren står alltid öppen. Kanske är det där och då som jag förstår
att här ska det vara öppet för församlingsborna, för möten och gemenskap
med den församling som Bosse och jag är satta att tjäna. För så är det: Vi ska
göra det här tillsammans. Jag är 28 år och kanske ovanligt ung för att vara en
”gammeldags” prästfru, men så tänker inte jag.

Sjungit har jag alltid gjort, så Sollerö kyrkokör får genast en ny alt och jag
får kontakter och nya vänner. Snart blir det så att jag sjunger på nästan alla
begravningar, dop och vigslar och ofta i gudstjänsten, jag är ju ändå där.
Under åren då Bosse är kyrkoherde på Sollerön går han sällan ensam till en
gudstjänst eller förrättning, jag går nästan alltid vid hans sida.

Det är en självklarhet att prästfrun är både ordförande och sekreterare i Sol-
lerö Kyrkliga Arbetskrets och detsamma gäller för Gesunda syförening. Det
enda problemet är att jag inte förstår ”soldmål”, så damerna får lov att tala
svenska. Dessutom handarbetar jag inte, men jag tar gärna hand om andak-

ten, sjunger och läser för och med dem. Roligt har vi i alla fall när vi arbetar fram emot syföreningsauktionen som varje sommar inbringar pengar till välgörenhet av olika slag.

Kyrkorådssammanträden och andra sammankomster och möten hålls i prästgården så jag ställer i ordning kaffe och smörgås eller bullar och får lära känna de förtroendevalda i umgänget runt kaffebordet. Flera av dem är ju också kyrkvårdar.

Jag förstår snart att det finns inarbetade mönster. Till prästgården kan man komma om man behöver hjälp med något, dörren står öppen. Det gäller även om vi går ut en stund, vi låser aldrig! Våra vänner frågar varför? Jo, för då skulle den som vill, inte kunna lämna in något! Ibland är det tunnbröd, ibland nyfiskad abborre som hänger innanför dörren när vi kommer hem.

Kvällen före vår första julafton på Sollerö prästgård knackar det på dörren och in kliver en tomte med säck över axeln. Basse 8 år, Linda 5 år och Ida 3,5 år ser mycket förvånade ut, det är väl inte julafton förrän imorgon? Tomten säger att han har hört att det har flyttat in barn i prästgården och då vill han gärna gå med en extra julklapp till ”prästgårdsbarnen” för att de ska känna sig välkomna till Sollerön. Barnen blir glada och Bosse följer sedan med tomten ut och ber honom (det visar sig vara en HON) bli vår ”riktiga” tomte på julafton. Och så blir det minst tio julaftnar framöver.

På nyårsdagen bjuds församlingen på kyrkkaffe i prästgården. Så har det alltid varit! Tur att jag gillar att baka, så att traditionen kan fortleva.

Under fem års tid är jag ”bara” prästfru och mamma. Jag håller prästgården öppen, bakar och lagar mat, svarar i telefon hur mycket som helst (om ingen svarar på expedition ringer man hem till oss) och försöker göra det jag kan för att få allt att fungera. Under den här tiden (1984) föds Anna, lilltjejen på prästgården och hon får vara med överallt.

1987 frågar hemtjänsten mig om jag kan ”hoppa in” och jobba och jag ger ett år som hemsamarit.

Året därpå anställs jag i församlingen på 75 %, pastorexpedition, barnverksamhet och diakoni ska rymmas i det. Jag fortsätter att vara prästfru, det jag vill bidra med rymms inte i dessa procent. Jag vill vara med och sjunga på äldredoenden och på lasarettet, jag vill fixa kyrkkaffen och vara med i konfirmand- och ungdomsarbete.

Första söndagen i Advent är det basar med kyrkkaffe i prästgården. Sommarens konfirmander har under hösten bundit lingonkransar, bakat saffransbröd, ställt i ordning lotterier m.m. Nu ska det bli försäljning för att få in pengar till en konfirmandresa till sjömanskyrkan i Polen. Ungefär 300 personer fikar och handlar, hela vårt hem och vår gård är invaderad och pengar till ännu en resa flyter in.

Livet blir annorlunda när vi flyttar från prästgården till eget byggt timmerhus i Bengtsarvet sommaren 1990. Vi delar inte vårt hem med församlingsborna längre. Jag minns tydligt känslan att kunna gå i morgonrock en stund på morgonen, vi får en bit privatliv. Prästgården blir församlingshem och vi fortsätter dela livet med Solleröborna.

När vi får tjänsterna som präst/husmor på SKUT i Fuengirola i Spanien 1997 är vi glada att ha en egen plats på jorden, på Sollerön. Innan vi lämnar ön för 5 års tjänst i utlandskyrkan vill vi bjuda till avskeds- och 50-årsfest. Det går inte att välja ut några, alla måste få komma! Alltså går inbjudan ut i Soldaktuellt till hela Sollerö församling. Det firas på Busgården i Bengtsarvet den sista augusti 1997 från klockan två på dagen till fyra på natten och det kom 600 gäster! Den festen hade aldrig kunnat bli av om inte så många av våra vänner på ön ställt upp och bidragit med olika insatser! Och tänk – maten, drycken och tårtorna räckte till alla!

Karin Wallin

Karin och Bosse i Klikten. Foto: Margit Andersson